

Snøfonnen

- Vær så snill å slutt! Wanda, den vesle avfallsbilen, så på Wilma. - Hvis du synger «La det snø, la det snø, la det snø» en eneste gang til, kommer batteriet mitt til å eksplodere. Jeg orker ikke å høre på det mer!

- Jeg forstår ikke hva du mener, sa Wilma, og ristet på førerhuset. - Jeg synes denne sangen er perfekt for dagen i dag. Det snødde mer i natt enn det har gjort noensinne. Og med det rullet den lille gatefeieren bort til vinduet. - Når jeg ser ut av vinduet, tenker jeg på den sangen med en gang.

- Men solen har knapt stått opp, og det er LØRDAG, fridag, og du har allerede sunget den minst hundre ganger, gryntet Waldemar søvnig. Han var enig med Wanda.

- Ja, men...Wilma forsøkte å diskutere videre, men akkurat da skar en høy lyd gjennom luften. Vera tok telefonen med en gang.

- Hallo, du har kommet til miljøstasjonen. Hva kan vi hjelpe deg med? spurte hun.

- God morgen, alle sammen! Det var ordføreren. - Jeg antar dere har lagt merke til den fine nysnøen vi våknet opp til i morges?

- Selvfølgelig, svarte den gamle tankbilen, og så megetsigende på Wilma. - Men hvis jeg ikke tar feil, er ikke alle like fornøyde med det?

- Det har du helt rett i, svarte ordføreren. - Alle gatene er fulle av snø, bilene sitter fast og trafikken har stanset over hele byen. Snøplogene som kom fra Brisby har jobbet i hele natt, men nå er de fullstendig utslitte og trenger å hvile litt. Og det snør og snør. Kan dere være så snille og fjerne snøen fra gatene, så alle kan komme seg til butikkene for å handle til helgen? Jeg vet at dere har en velfortjent fridag, men vi vil sette stor pris på om dere kan hjelpe innbyggerne i Blåsterby.

Avfallsbilene på miljøstasjonen trengte ikke å bli bedt to ganger, alle begynte å gjøre seg klare uten å si et ord. De startet motorene, fylte tankene, og for å være på den sikre siden pakket alle kjettinger til hjulene i førerhusene sine. Wilma, Waldemar og Willy festet snøploger til støtfangerne.

- Samson, du blir alene igjen på miljøstasjonen i dag, sa Waldemar til den store kontainerbilen. - Noen må holde øye med fjernvarmeanlegget mens vi er borte. Nå er det spesielt viktig at vi får nok varme i rørene til alle husene i Blåsterby. Og ikke glem å fjern asken fra forbrenningsovnen.

- Ta det med ro, jeg skal ordne det, forsikret Samson. Deretter rullet de andre på rekke og rad ut av garasjeporten.

Den kalde vinden slo imot frontrutene deres idet de kom ut, og plutselig så de ingenting annet enn

snøkov. I byen deltok alle tappert i arbeidet. Waldemar forsøkte å dytte snøen vekk fra hovedveiene, Wilma ryddet fortauene, Willy, den vesle traktoren, hadde ansvaret for sidegatene, Malvina og Klara strevde for å få løs bilene som satt fast i snøen og Wanda strødde grus på de smale gatene i Gamlebyen slik at alle bilene kunne komme seg rundt på de glatte brosteinene.

I mellomtiden nøt Samson freden og roen i den varme garasjen.

- Jeg er heldig som kan kose meg med å se litt på TV en stund, siden det ikke er mye å gjøre i forbrenningsanlegget, tenkte han, og rullet nærmere mot det gamle fjernsynet Walter hadde funnet ved siden av en av resirkuleringsdunkene. Waldemars ekspertise hadde fått liv i den gamle tingesten, og avfallsbilene satt ofte foran skjermen når de hadde fri.

- Nå kan jeg se på akkurat det jeg har lyst til, jeg må ikke krangle med noen av de andre om fjernkontrollen! Han byttet entusiastisk fra den ene kanalen til den andre. På Kanal 5 viste de Samson Stekespade, matprogrammet til den berømte kokken.

- La oss ta frem brødfjøla og kaste litt mel på den, instruerte kokken. - Nå skal jeg vise dere hvordan vi kan lage verdens beste frokostbrød. Det er bare barnemat, hør nøye etter!

- Wow, han heter også Samson, akkurat som jeg! Da må vi ha noe til felles, kanskje jeg også har talent for å lage mat? Kontainerbilen tenkte høyt. - La oss se hvordan han gjør det!

Samson fortapte seg i programmet, og glemte helt av tiden. - Jeg har lyst til å lage nydelig mat, akkurat som ham, sukket han vemodig. - Når Walter kommer tilbake, skal jeg spørre ham om han ikke har funnet noe servise i metallkontaineren. Jeg kan servere fiskesuppe til alle villkattene i Blåsterby. Og jeg kan til og med lage mitt eget matprogram: Samson - stjernekokken på miljøstasjonen! Den første episoden skal hete «Hvordan lage noe lekkert av rester». Han drømte om en lysende fremtid. - Jeg er sikker på at jeg finner nok ingredienser i matavfallet, noen sardiner, fiskebein eller potetskrell jeg kan bruke for å lage et smakfullt måltid til de sultne dyrene.

Mens han lå og dagdrømte, sloss de andre avfallsbilene med den enorme snømengden ute i kulden. De var utslitte da de stoppet på torget for å hvile litt, men da la de merke til en folkemengde som sto utenfor rådhuset og hørte på ordføreren. De rullet nærmere for å høre hva som ble sagt.

- Når kommer bakerbilen? Alle er sultne, barna mine venter hjemme på frokost og jeg har stått foran butikken veldig lenge, spurte en far med rød hatt.

- Er det mulig å si noe om hvor bilen er akkurat nå? spurte en annen forelder. - Når kommer den til Blåsterby?

- Ifølge våre opplysninger, står den fremdeles fast på veien inn til byen, sa ordføreren og slo ut med

hendene. - Snøstormen var så voldsom i natt at den fullstendig blokkerte veiene, og den store bilen kom seg ikke forbi.

- Så hvis det ikke skjer et mirakel eller snøen plutselig smelter fra et øyeblikk til det neste, så har vi ikke brød til frokost i dag, sukket noen i folkemengden.

- Vi er sultne, vi vil spise, ropte to små gutter i strikkelue i kor.

- Vi kommer til å sulte ihjel, gråt en liten pike, og klemte hardt rundt teddybjørnen sin.

- Det er slettes ikke så ille, avbrøt Vera, den kloke, gamle tankbilen. - Det er bare ikke brød i byen akkurat nå, men jeg er sikker på at dere har mye godt i skapene hjemme. Dere kan spise grøt med honning eller syltetøy. Hva sier dere til det? spurte hun barna.

- Kan ikke du hjelpe oss, sa den lille jenta med teddybjørnen, og så forhåpningsfullt på Vera. - Avfallsbilene på miljøstasjonen kommer alltid på noe lurt!

- Jeg hater grøt, la den vesle gutten til. - Kan dere ikke rydde snøen av veiene som går inn til byen også?

- Det hadde vært supert! De andre var enige. - Vær så snill å rydd snøen av veiene inn til byen også!

- Jeg tror ikke det. Ordføreren så lattermildt på dem og ristet på hodet. - Avfallsbilene er allerede svært trette, de har ikke krefter igjen. Bare snøen smelter!

- Blås flammer på veien, slik som den robotbilen vi liker, foreslo en av de små guttene. - Jeg er sikker på at det hadde smeltet snøen.

Mens Waldemar lyttet til det de sa, fikk han en genial ide. Han rullet bort til Vera, og de sto en liten stund og hvisket til hverandre før de snudde seg mot ordføreren.

- Vi har et forslag til hvordan vi kan få litt varme hit og gjøre ventetiden lettere. Og til hvordan bakerbilen kan komme seg inn til byen.

- Hei, Vera, mumlet Samson i telefonen. - Asken fra forbrenningsovnen? Jeg holder på å fjerne den, stammet han, fordi han var redd for at han hadde blitt tatt på fersk gjerning i å glo på TV hele dagen i stedet for å gjøre ren ovnen. - Jeg var akkurat på vei bortover, sa han fort, og slo av fjernsynet.

- Så det betyr at det er nok aske i ovnen? Vera fortsatte å spørre. - Det er gode nyheter, fortsatte hun, til Samsons store overraskelse. - Kan du ta med en full kontainer med aske til torget? Og noen tomme metalltønner. Jeg er sikker på at du finner noen i resirkuleringshallen.

Like etterpå rullet Samson inn på torget. Alle var svært nysgjerrige på hva som skulle skje, hva avfallsbilene fra miljøstasjonen hadde funnet på denne gangen.

- Pass dere litt, gi plass! Pass på, ingen må komme for nær, ropte Samson. - Jeg har varm last!

Folkemengden trakk seg tilbake. Samson stoppet midt på torget og løftet kontaineren litt slik at det drysset aske på bakken. Snøen smeltet umiddelbart, og etterlot seg en dampende sølepytt på asfalten.

- Vi tenkte, sa Vera og pekte på sølepytten, - at med Samson og Goliats hjelp kan vi ta asken fra ovnen til utkanten av byen og spre den på veien. Snøsmelting slik vi gjør det på miljøstasjonen. På denne måten smelter snøen, og bakerbilen kommer seg enkelt til byen.

- Kanskje ikke til frokost, men vi får i det minste ferskt brød, smilte Waldemar til de jublende barna. Goliat løftet forsiktig tønnene ned fra Samsons side, og stilte dem ved siden av hverandre på torget. De ble fylt med glør og varm aske. Folk som sto rundt dem frøs ikke mer, det steg en deilig varme opp fra tønnene. Snart hadde alle sammen trukket seg nærmere for å varme hendene og begynte å snakke ivrig med hverandre.

- Fortell oss hvor dere har funnet asken, sa en av barna til Wanda. - Har dere alt mulig på miljøstasjonen?

- Du kan nesten finne alt mulig hos oss, lo den vesle avfallsbilen. - Jeg forteller deg gjerne om miljøstasjonen, sa hun, og dro frem et krøllete bilde fra førerhuset.

- Dette er inngangen. Hun viste bildet til barna. - På venstre side ser du museet. Der har vi ting som de første avfallsbilene har brukt, og vi har en utstilling i bygningen med mange gamle bilder. Dere må komme og se en gang!

- På høyre side er den første bygningen til restavfall. Klara tok over. - Når vi kommer til miljøstasjonen på slutten av dagen og har fulle containere, drar vi alltid rett dit. Ikke sant, Malvina? Hun så på sin partner og smilte. - Vi blir kvitt alt restavfallet vi har hentet i husene hos folk. Før det har vi selvfølgelig en konkurranse om hvem som kan komme seg tilbake til miljøstasjonen først, og den som gjør det, vinner.

- Bortsett fra meg! Walter, resirkuleringsbilen, avbrøt dem. - Jeg unngår den plassen så mye som mulig! Jeg har en egen bygning, helt for meg selv, skrøt han til barna.

- Selvfølgelig er det lett for deg, du kommer med sortert avfall, svarte Malvina. - Walter ruller inn i resirkuleringshallen med lasten sin, forklarte hun. - Der blir det skapt noe nytt av alt som er kastet av innbyggerne i Blåsterby.

- Jeg legger alltid avisene i papirdunken, sa en liten gutt stolt. - Av og til legger jeg til og med tegningene mine der, hvis de ikke blir bra.

- Mamma lar meg kaste de tomme syltetøyglassene i glassdunken. Du aner ikke for et høyt smell det blir når de knuses på bunnen, kom det fra et annet barn.

- Dere er veldig flinke, roste Wanda. - Se! Hun pekte på en annen bygning på bildet. - Dette er fjernvarmeanlegget. Alt avfallet som kommer hit kan ikke resirkuleres eller bli gjenbrukt. Hver eneste avfallssekk som kommer til miljøstasjonen legges på samlebåndet i resirkuleringshallen. Vi går gjennom alt og sorterer ut det som kan resirkuleres. Vi brenner bare det som absolutt ikke kan brukes til noe annet. Vi brenner også trevirke fra byggeplasser som er for smått til å brukes, eller som er i dårlig stand.

- Ser du de fine, tykke rørene på siden? Ordføreren pekte på bildet. - Det er de som transporterer varmen til Blåsterby.

- Det er helt riktig, nikket Wanda. - Det er vann i rørene, og forbrenningsovnen varmer det til det er kokende. Varmen sendes til skolen, barnehagen og til og med til husene deres gjennom disse rørene. Hun så på barna.

- Dere har sikkert allerede gjettet at Samson har hentet asken fra denne ovnen? Wanda gikk tilbake til det de begynte å snakke om. - Til slutt er det bare dette fine, svarte støvet som er igjen i ovnen, og varmen er i rommene deres.

Den lekne tutingen fra et bilhorn avbrøt samtalen på torget, og Samson rullet frem mot midten med et stort smil om munnen, og med den etterlengtede bakerbilen rett bak seg. De ble tatt imot med jubel og glede, og de sultne menneskene ventet ikke et øyeblikk, de stormet mot den stakkars bilen. De sendte rundt varme brød og rundstykker. Til og med et digert bord dukket opp midt på torget, og lukten som spredte seg gjorde at alle fikk vann i munnen. Innbyggerne i Blåsterby ventet ikke med frokosten til de kom hjem, de samlet seg til et flott måltid der og da, og fortærte alle godsakene.

Ordføreren sto ved siden av Samson og så fornøyd på folkemengden.

- Da jeg var barn, hadde min bestemor en diger ovn, fortalte han til kontainerbilen. - Og hun bakte brød i den. Jeg glemmer aldri smaken av det brødet! Når flammene døde ut, la hun deigen i ovnen, og siden brødene ble bakt i asken smakte de ekstra godt.

- Mat lagd i aske? Samson noterte seg umiddelbart denne viktige informasjonen. - Jeg vedder på at det er noe som selv ikke den berømte stjernekokken Samson Stekespade har laget! Det høres så mye bedre ut enn kattermat! Kanskje min tid har kommet? Pass dere, stjernekokker, jeg skal snart gi ut mine egne oppskrifter, ropte han entusiastisk, og dro rett til miljøstasjonen for å prøve ut ideen.

SLUTT

